

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdászati s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KÖZLÖNYE

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek:

helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve.

Egész évre . . . 10 frt.
Félévre . . . 6 " "
Negyedévre . . . 2 " 50 kr.
Egy hónapra . . . 1 " "

Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban, **Kutasi Imre nyomdájában**, aztán Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseiben, vidéken a postahivataloknál.

Hirdetési díj:

öt hasábon petten 5 krajczár. Nagobb terjedelmű s többirben megjelenő hirdetéseknek leengedése történik. Belsőoldali hirdetés minden sorát 30 kr. Nyitási költségek minden sorát 20 kr. A hirdetéseknek valamiat a nyitási költségek egyedül a kiadói iródban vétetnek fel. Az előfizetési és hirdetési pénzek a kiadóhivatalba, a lap szellemi részébe tartozó költségekhez s szerkesztési iródba czimezendők, nagyjuzta Jóna-ház 1704. szám alatt

Ez már szörnyen naiv!

Budapest, apr. 25.

(T.) Most meg már a kivándorlás bogara őli az ellenzéki lapokat, melyek nagyon természetesen, hogy ismét csak Tiszza Kálmánban látják azt a szörnyeteget, ki elöl most már nem tudván másképen menekülni a magyar, kik közül a legtöbb tótul beszél, hát kapja magát neki megy a Dunának, azaz hogy fellebb: az Oceánnak! — Még ennél is fellebb: ki fut Amerikába!

Es meg van téve a felfedezés! A civilizatio lassan terjed. Lassan hatott el odáig, hol magyar királynak hódol az emberiség, de mert végre eljutott mégis, ám tegyen róla a ki tenni akar, Mert azt tudni, hogy Amerika is van a világon, a hova kiviszik az embert hájon és adnak neki földet ingyen, ahoz a civilizatióból mégis csak kell már valami.

Ha a kivándorlások történetét olvasuk és tanulmányozzuk, hogy Európa ez a kis világrész hogyan népesíthetett be annyit államot ott az amerikai égöv alatt a nélkül, hogy hiját érezte volna az embernek, — tehát arra a tapasztalatra jövünk, hogy a kivándorlókért mindig Amerikából jött valaki haza, és kivitte őket magával.

Kiment valaki türes zsebbel és haza jött tele zacskóval; csak ugy fénylett markában az arany, és annak a ki rá nézett, kiverte a szemét pénzsel.

Honnan vetted? Kérdék tőle. Onnan vettem a hol volt és vissza megyek oda, és veszek még többet. — Ejnye, ugyan jutna-e ott nekünk is? — És mikor az illető biztosítja őket, hogy ha még egy milliószor annyian volnának, a mennyien vannak, tehát még akkor is jutna, — mindjárt akad karaván, mely a kimenetelre készen áll.

Csak a mi szerencsénk, hogy a civilizatióznak ez az oldala még nem nyujtotta ki magát annyira, hogy hozzánk érjen, s hogy ilyen Amerikából visszakertült honpolgár még nem igen mutogatta magát nagyszámmal, mert ha mutogatta volna s övének lefestette volna azt a tengerentüli világrész olyan boldog földnek, — hát bizonyosak lehetnek benne az ellenzéki lapok, hogy a kivándorlás már régebben kezdetét vette volna nálunk is, a minthogy kezdetét vette más országokban.

Mert tessék kutatni, és tessék nyomára jönni a dolognak, hát ki fog sülni, hogy a kivándorlás nem kis, mint rábeszéléseknek és csabításoknak az eredménye.

Es mintha ahoz, hogy valaki a jónál is jobb sorsot keressen magának, okvetlenül szükséges lenne a nyomor? Vagy mintha azt, kinek egyszer a kivándorlásra bogara nő, vissza lehetne tartóztatni?

Mert csak annak a nyomornak a festésével hagyjanak fel, kérjük szépen, a mi olyan hájánál fogva elrántott s erőltetett valami, hogy megdörögök tőle az ember. Merő tiszta hazugság vagy tudatlanság a mi napirenden szokot lenni azoknál, kik mindenről írnak, mindent nagyitanak és lelkiismeret nem csinálnak semmiből.

Ez a szó „nyomor”, — Ma-

gyarországban a népre való értelemmel, valamire való életképes lakosoknál megszűnt lenni. Magyarország életképes népénél nincs nyomor. Iszákos, renyhe, lusta néplakta vidékeken van nyomor igenis, de ott lesz is mig az uristen meg nem ujítja az egész generációt.

Csak az inséges kölcsönöket vegyük. Egész Hunnia gyászba borult s záporként sirta a ténrt a „Pesti Napló” az elveszett magyar faj romjai felett, s utána a többi sip, a kisebb és nagyobb.

A kormány egyszerre mozgásba hozott minden gépezetet s felszólította a főispánokat, hogy kérjenek pénzt akár mennyit és lesz, csak ne boruljon gyászba Hunnia, és ne kelljen könyeket ontanunk a magyar faj romjai felett.

Es a megyék kérték a pénzt, és a kormány küldte nekik a pénzt, és a megyék kiakarták osztani az inségesek közt a pénzt, hanem a legtöbb megye nem talált inségest, a kinek kioszthatta volna a pénzt, és most ott hevernek az inséges pénzek a megyei pénztárakban, hogy a megyei hatóságok nem tudják mit miveljenek a pénzsel s kénytelenek lesznek vele, hogy szegényszemre vizszaküldjék a kormányt.

Ime itt a nagyhangu ellenzéki kedésnek egy újabb fiaskója.

Hanem hát a kivándorlás! Egy kis anyag az ujdonságszegény világban. Plevna már nincs, Bosznia sincs, Strogoff Mihály is régen megtette már az utat Szt.-Pétervártól Irkuczig, Szlavij elment Bécsbe, a Pécly lakomát leittak-ették, még a jó Helfy is ott volt; jöjj hát elő keserves kivándorlás Amerikába, és légy a mi legújabb veszzőparipánk, a mig egy másik nem akad.

Tiszza Kálmán pedig álljon oda tót polgártársaink házához és szedje le hátukról a batyut, hogy jöjjenek Budapestra koronát őrizni, de Amerikába ne menjenek.

De csak hadd menjen, a kinek tesszik, nem tartóztatja azt föl az égháboru sem, ha már egyszer fejébe vette a bogarat, — de ha majd rosszabb karban térnek vissza, mint a hogy elindultak, az majd felfogja tartóztatni a többit, míg ha jó dolguk lesz, a többi is utána megy.

Nem lehet az effélének segíteni, megpróbálták már azt más államok is; de nem lehet. Ez épen olyan járvány, mint más betegség s a mely vidékre egyszer rá csapott, annak keresztül kell rajta esni, akár van ott nyomor, akár nincs.

Az ellenzéki lapok énekelhetnek, mert nincs más dolguk, — s hogy milyen naiv gyerekek tudnak lenni egy-egy ehez hasonló kérdés felkapásánál, azt a kivándorlásról szóló okoskodásuk bizonyítja nagyszerűen.

Az országgyűlési ülésszak bezáratása

Az appropriatio tárgyalása után, mely legközelebb jövő csütörtökön veendi kezdetét, a miniszterelnök be fogja terjeszteni a képviselőháznak az országgyűlés jelenlegi ülésszakának munka-programjára vonatkozó javaslatait. Az ülésszak legközelebb június hó első napján fog bezárni, oly módon mindazonáltal, hogy a sürgösen szükséges törvényjavaslatok azon időpontig elintéztet nyerjenek. Az elin-

tézendő törvényjavaslatok közt nevezetesen a büntető-codex életbeléptetéséről, a Szerbiával kötendő vasuti egyezségről, a Németországgal irányában fennálló kereskedelmi szerződés meghosszabbításáról, a zágab-károlyvárosi vasut megvásárlásáról, a budapesti zsimonyi vasut pályá kiépítéséről, a tiszavidéki vasut megszerzéséről illetve állami-sításáról, ha lehetőség a csődeljárásról szóló s még több más kisebb törvényjavaslatok fognak helyzet foglalni. A véderől szóló törvényjavaslatot előrelátóhatólag csak az őszön fogják tárgyalni.

A kisbirtokosok országos intézete, tárgyában a belügyminiszter köriratot intézett a főispánokhoz, felhíván azokat, osszassák el az ezen intézetet illetőleg elterjedt s bizalmatlanságot keltező híreket. A körirat kijelenti, hogy az intézet ügykezelése megvizsgáltatott s a vizsgálat kideríté a gyanúsítások alaptalanságát.

Az új közlekedési miniszter kinevezése közvetlenül küszöbön áll. A miniszterelnöknek erre vonatkozó felterjesztése a király ő felségéhez elment és a hivatalos lap Országos Pál országgyűlési képviselőnek közlekedésügyi miniszterre való kinevezetését keddi számban fogja hozni.

Az 1848-49-iki rokkant honvédek menháza.

Az országgyűlésen. —

Budapest, 1880. április 24.

A képviselőház mai ülésének legnevezetesebb pontját a honvéd menháza ügye képezte. Az országos honvéd egyletek központi választmánya ugyanis folyamodványt intézett a képviselőházhöz, hogy az 1848-49-iki rokkant honvédek menházához szegélyezésre szavazzassék meg évenként 10,000 ft.

Molnár György előadó erre néve bevezette a képviselőház pénzügyi bizottságának véleményét, mely következőleg hangzik: „Utasított a kormány, hogy érintkezésbe lépjen a honvédegyetlek országos központi választmányával, igyekezzék azzal oly megállapodásra jutni, mely szerint a honvédmenház az annak alapjai országos gond és kezeles alá adassanak. Ez megtörténvén, mindaddig, míg jogos igénytel bíró 1848-49-iki évből rokkant honvédek találkoznak, azokból a honvédmenházban annyit láttasson el, a mennyit az befogadni képes; midőn pedig többé nem lesznek 1848-49-ik évből, ellátásra szorult honvédek, — a menházat és annak alapjait, mint országos alapokat, a jelenben létező honvédség rokkantjainak ellátására fordítsa.”

Tobben csak a jövőre nézve látnak a javaslatban intézkedést, azért Novák Gusztáv azon határozati javaslatot adja be, hogy a főtörvény költségvetése a honvédmenház segélyezésére a kért 10,000 ft. vetessék föl.

Tiszta Kálmán miniszterelnök, hogy megoldja a kérdést, a pénzügyi bizottság javaslatához pótlólag a következőket indítványozza: „Együttel felhatalmazatik a kormány, hogy azonnal megkezdjék a fentebb jelzett célból az egyezkedést, ennek folyama alatt az év folytán, kellő ellenőrzés mellett, az okvetlen szükség fedezésére mérsékelt előlegeket adhasson s azok fedezését annak idejében póhtel utján kérhesse, vagy az így kiadott összegeket zárszámadással igazolja.”

Ezek után mindenki át fogja látni, hogy a kormány (a sokat rágalmozott Tiszta kormány) kitelhető módon igyekszik a 48-49-iki rokkantokról gondot ködni. Nagy fontosságú lépés ez, midőn az állam maga veszi kezébe a gondoskodást. Méltánylóg elismerte azt számos függetlenpárti képviselő is, mint Almássy Sándor, Degré, Thaly Kálmán, Irányi. Később telennek tekintheti tehát, hogy a pénzügyi bizottság javaslata létre jön; mert hiszen állensetben hogyan tehető fel, hogy az elenne szavazók szívükön viselnék a rokkant honvédek sorsát?

Szlavj bucsuja. Szlavj Józseftől szombaton bucsuzott el ünnepelesen Pozsony városi közönsége. Délután 4 órakor rendkívüli városi közgyűlés volt, a hol a város nevében a polgármester mondott beszédet, mire Szlavj meghatottan válaszolt. Este a szokásos bucsuette és fáklya s zene nem maradtat el. A bucsuzással egyidejűleg az új választásra is kiütették a határidőt. Az új választás máj. 10-én lesz, s ugy a kormánypárt, mint az egyesült ellenzék jelöltet fog állítani.

Szeged és a könyörödmányok A könyörödmányok kiosztása ma kezdetét meg, s a következő napokon folytatattik. A számvégesség lezáró számadásai szerint ingatlanokra összesen 4680. ingóságokra 11,133 kártalanítási tétel szerepel és összesen 2 millió 412,600 forint fog kiesznati.

Matlekovics Sándornak az állam szolgálatában való maradása, mint a „Hon” jelentti, most már biztosítottnak tekinthető.

Külföld.

Az új angol kormány. A királyné hosszas vonakodás után Gladstone bízta meg a kabinet alakításával. Gladstone lesz az új miniszterium elnöke s egyuttal kincstárnok. A külügyi tárczát hihetőleg Granville lord kapja. Derby lord nem lesz tagja az új miniszteriumnak.

A nihilisták Kiewben megint életelt adnak. Mint onnan jelentik, az ottani Mihajlov-kaja-uzsában melibe lött rendőrt találta. A hulla mellett papírlap hevert, melyen vörös tintával írva volt: „Pawelenjku revolucionnago komitetu! (A forradalmi bizottság meghagyása folytán!)”

Az angol afgán háború. Afganisztánban meg most is kényes helyzetük van az angolokkal. E hó 19-én győzelmet aratott Stewart tábornok, de, mint a „Times” tudósítja írja, a mihiis szekerek oly hosszú sorát kellett födöznie az angol lovasságnak, hogy nem áldozhatta az ellenségét. Stewart tábornok Gunitól 25 mérfolytáire délre 15,000 afgánal találkozott, a kik közül 3000, kardial, megtámadta az angol sereget. A harc egy órással tartott. Az afgánok megvertettek és 1000 halottat vszettek. Stewart seregének élé e hó 20-án érkezett Gambia.

A háború.

Az albánok és montenegróiak közt. —

A török montenegrói egyezmény alapján a montenegróiaknak 24 órai határidő adatott arra, hogy a törökök által kiürített területet megszállják. A montenegróiaknak ez idő alatt lehetetlen volt a megszállást keresztül vinni, az albánok a török csapatok elvonulása után hatalmukba ejtették az összes előbb a törökök által megszállva tartott megerősített állásokat.

Az albánok Ali pasa vezetése alatt a chiumi magaslatokon állást foglaltak. A gusinjai kerületből tégnapelőtt 3000 albán indult el ugyanoda. A vali Izet pasa kinyilatkozta az idegen nagyköveteleknek hogy az albánok visszacsúsztatáshoz szükségeslőd katonai erővel nem rendelkeznek. Az ellenszögülésben valamennyi Hoti, Castrati, Malissori és a katolikus albánok nagyrésze részt vesz.

Skutari környékén szintén gyülekeznek az albánok a montenegróiak elleni harcra. Eldig 8-10,000 fegyveres albán áll a montenegróiak ellen. Az első összeütközés alkalmával egy montenegrói elesett, hét pedig megsebesült.

A montenegróiak azt állítják, hogy az albánok huszonegyszeres és huszonkettődike közt éjjel minden hadállást elfoglaltak, vagyis előbb hongyesem Ozmán pasa tudtal adta montenegróiaknak, hogy kiürítette az átadandó területet. Ozmán pasa, mielőtt visszavonult, fölgyújtotta barak táborát.

rözdök vissza, itt jelentkezik a szív beszéde, mint valami tünderlehellet; s aki e lehelletet megtudja látni, az érti és érzi ilyenkor a lélek e néma ékeszólásait is . . .

Sokáig úteik úgy, mig egy átszóhajtó lélek meg nem zizenet a platán leveleit; Leopardi fölrézett s mondá:

— Már a szellő is szivtelen hozzám, ő is irigylt át a néhány boldog pillanatot, mit az édes elmerülés nyujt.

— Hát boldog voltál? — kérdé Platen, kit szintén felzavart a levelek zörrenése megerőséssel.

— Az, nagyon boldog. Megint az ő alakja világotl elömbre onnan a titkoszerű sötétből, fehér ruhában. Karesu volt, mint a lilium, fries mint a hajnali harmatsepp a virágok kelyheiben, szelid és komoly, mint aminő a föntség és kellem megtestesülve lehet; sőtét haja simán ömlött alá fejekegyélőre, tiszta homlokán hagyván fügni azt az emlékeztetés két kis csigalakat, melyről nekem annyiszor beszéltem, hajában egy fehér s bódros mellén öt piros rózsabimbó ragyogott. Nem szólt semmit, csak német nézett azokkal a kis szellemvilágokkal; én megidézve merültem titkaikba és olvastam kibeszélhetlenekeket. Ő a most még

A debreczeni tisztviselők öngyelző gyűléstének alakuló közgyűlése.

Debreczen, április 25.

Oprisin Péter távirda igazgató sajnálattal jelentti, hogy Simonffy Imre ideigl. elnök Pestre utazván a gyűlésen meg nem jelenhetett.

Közfelkiáltással Mészáros József koreleőknek választván, ez a gyűlést megnyitottak nyilvánítja, mire felolvastatik a mult gyűlés jegyzőkönyve, ennek hitelesítése után pedig a szervezésre kiküldött bizottság jelentése olvastatik fel.

E jelentés főbb pontjait már volt alkalomunk olvasniuk közzölni és csak azt említtük meg, hogy a 9-es bizottság e jelentésében a megválasztandó tisztviselők névsorát következőképp állapította meg:

Elnökök: Simonffy Imre, alelnökök: Mészáros József, igazgató: Oprisin Péter, titkárok: Káposztás János.

Igazgatói tagok: Balog Imre, Barcsai István, Bekényi Ottókar, Békecsy László, Boczkó Samu, Borsos Ferencz, Elek Lajos, Hamar Károly, Körner Adolf, Kraczezh L. János, Némethi Lajos Ormódi Lajos, Papp Lajos, Polyák Menyhért, Westermayer F.

Póttagok: Szabó Miklós, Beczner Frigyes, Bevilauka Rudolf, Gergely Antal, Filóltás Ferencz, Báthory István. Felügyelő bizottság: Szepessy Gusztáv, Bihunek Ignácz, Hantel Vilmos. Póttagok: Zalay Márk.

Pénztárnokok: Bay Gábor, Könyvívó: Martinics Ödön. A nyagkezelő: Horváth Sándor.

Ezután hosszabb vita fejlődött ki a felett, hogy a kijelölt tisztviselők megválasztása mily módon történjék, végre nagy többséggel az határozatott, hogy a gyűlés arra adja szavazatát, vajlon elfogadjá-e a kijelölt névsort vagy sem? mire óriási többséggel választattak meg a fentebb közölték nagy élénkségek közt az egylet tisztviselőit. Kimondatott azonban, hogy a választás csak az alapzabályok megerősítése után válik végérvényessé.

Végül határozatott, hogy az alapzabályok a miniszteriumhoz megerősítés végett felterjesztendők s a megerősítés után kinyomtatandók.

Ezzel az ülés véget ért.

Hajdumegye közgyűlése.

— 1880. április 25-án. —

Debreczen, április 25.

A szép számmal egygyelzők megyebizottsági tagokat főispán Miskolczi Lajos ömga — megemlékezésén, hogy ez év folyamára áldást békességet kíván e megye közönségének és magát a megye közönségének szives rokonszerevébe ajánlvá a közgyűlést megnyitottak nyilvánítja.

Mielőtt azonban a tárgysorozatban felvett tárgyakra térne a közgyűlés, főispán ömga örömmel tudatja a megye közönségével azon a magyar nemzetre nagyjelentőségű eseményt, mely szerint Rudolf cs. kir. főherczeg és trónörökös ő felsége eljegyzébe belga király ő felsége leányát Stefania főherczegnőt megjegyzé, hogy ezen eseményben zálogát látja a jobb jövőnek, mert a belga nemzet Európa legalkotmányosabb nemzete és mert az eljegyzés főherczeg önkényes hatalma boldog emlékeztető József nádorunknak, kinek a magyar nemzet iránti rokonszereve, szerete a történet lapjaira fényesen jellegettet fel, azt hiszi, hogy mind az ország többi törvényhatósága, ugy Hajdumegye is orrom mel fogadja az eljegyzés híradat és nem késcend örömdüvölettel és hódolatteljes serekszenekívánást a trón számlájához és Rudolf cs. kir. főherczeg ő felségéhez eljuttatni.

Főispán jelentését a megye közönsége fennállásá halgattja s örömmel és egyhangulag fogadta el a felirat iránt tett indítványt.

Ezután olvastottak az alispáni jelentés, melynek érdekesebb részleteit röviden a következőekben foglaljuk össze:

1. Közegészségügy. A főorvosi

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája**Egy holdas éj.**

— Leopardi életéből. —

Írta: DENGI JÁNOS.

Che-dal sono alla morte è un picciol vacco. Tasso (Gerus. Lib. IX. 18.)

Akkor is ilyen holdas tavaszi éj volt, mint most. Oh, a tavaszi holdas éjek mindig olyan egyformák!

A fehértelen éj tiszta azurjún millió és millió csillagilag mosolygott, a hold aranyos tanyérja fénylő sugárzónt onlasztott a kert sötét fáira; az illatos tavaszi lég búbajos álomban ringata a pihén lombokat. — Csak a fényugász részleteit, s csak a virágok illatozának . . .

Ilyenkor ünnepel a föld. Ilyenkor nyílik meg a bánatos lélek, mint a virág kelyhe, hogy kilöbélje érzelmeit, mint a virág az illatot, hogy fényt árasztson maga körül, mint a szomorú, sápadt holdvilág a zajtalan vidéken.

Azokról, kik az ilyen holdfényes tavaszi éjeket szeretik, azt mondja a világ, hogy ábrándozók s mosolygóbóhoságukon. Hogy is ne! Hiszen ezek a mélyen érző tiszta lelkek olyanról álmodoznak, a mit ök megérteni se képesek: az örök szépről, a szépletlén eszményről . . . S a világ nem talál ebben semmi magasztost, semmi meghatót . . . Hogy is találna üres szívvél, sivár lélekkel! Hanem a kinek megkapja a lelkét, ami szép; akit elragad, ami magasztos: az nem sokat ügyel a világra, az édesen engedi át magát az olyan holdfényes tavaszi éjnek, a melyen Leopardinak ez estélye volt Recanaliában.

Ez a nyugtalan, üldözött szív itt tölté szomorú életének legnagyobb részét, kimont a tengerpart magaslatára, ott egy „csüdes zug” keresett magának.

Melyet nem rezzó fák vesznek körül S élmez, hogy hint égő csókokat A déli nap a zajtalan habokra, Nem rezzen füszál, nem rezzen levélke, Hullám nem zajlik, nem cipel tucok sem, A csüdet nem riasztja meg madarka, Pillangó sem saant, távol és közelben Hang, mozdulat — pihennek mindentűn . . .

La solitudine cinaia költeményből.

S mikor a nap leáldozott s a hold ezüst szövét fátyolt vont a szunyadó vidékre, lement a kert homályos fái közé, beült kedves patányja alá, kibontá fájó lelke aranyos szárnyait s áldottat arról, amiről már csak álmodni lehetett: Nerináról és jövőjéről.

Ez álmodozásaiban hű kísérője volt Platen, a rokokókü német költő is. Első találkozásukkor látta, hogy ennek a szerencsétlen léleknek vigasztalóra van szüksége, Ritkán is maradt el tőle, kivált midta Bolognából ide útekez a lemondás kinos gyötrelmei.

É a holdfényes éj, melyről most írok, együtt élének a kert patányja alatt. Csüdes s titkoszerű homály leszködt mindentűn, csak az előtűk csobbanó tó tüköre világolt ki a sötétből, mint valami óriási gyémántdarab, mely ezer színváltozatban csillog a hold sugártaier.

Mind a két költő hallgatott. Miről is beszélne olyankor az ajk, mikor a szív csordultig tele van a legnagyobb beszédekkel? Akkor beszéd legelőbb a lélek, mikor az ajkak hallgatnak. Aki látott egy mélyen elmerülő arcot s bepillantott annak szemébe, az érezhette a néma lélek e bőbeszédűségét, mert a mi ilyenkor a lélekben történik, az szem egén tük-

jobbán érzem, mint valaha, hogy ő volt az, a kiről ifju lelkem azokat a csodás álmokat szötte; aki érzése verte szivemet, aki dalt sugort ajkaimra, a kit érző felánzó és újra elmosódó változatban láttam az emberek között; kire örökké vágytam, de sohase tudtam elérni, hiába gondolám, hogy elértem. Igen, ő volt az a lélek, melyért annyit kutattam s melyért annyit esáldottam. S most ujból láttam azt a lelkét; belémzetem . . . Nagy, magasztos, lángok égnek abban, olyanok, a melyeknek én mindig álmodoztam s amilyenek csak magas és nagy lélek lángjával rokonulhatnak; ott vannak a tiszta vágyak az örök eszmény felé, a remény a fényes jövőhöz s ott van az a tiszta szeretet is, mely az igaz boldogságot adja. Oh, ott van minden, láttam mindent, csak az én nevem nincs, csak az én nevemet nem! . . .

E szavakat már oly felindulással mondatá, hogy egész teste remeggett bele. Platen átölelé, megfogta kezét s mondá:

— Giacomom csendesűj; ki tudja még mi történetik! Ha Malvezicék most olyan értelmetlenül viselik is magukat, megváltozhat a dolog. Bizonyosan félrevezeték őket valaki. Én holoap ugy is Bolognába megyek s végére jartok az egészek . . .

(Vége köv.)

